

## Dragotinova pokalica.



sredo jutro je prinesel Gorjanov Drejče v šolo pokalico. Saj veste, kakšno mislim: táko iz bezga, za papirnate krogle. — Če pa ima eden kaj, morajo imeti takoj vsi, so že taki otroci. Popoldne je bila že dobra četrtnina šolarjev oboroženih. Vsi, ki niso hodili domov obedovat, ker so imeli predaleč, so tisto uro stikali za bezgom in delali pokalice. Seve, posrečilo se ni vsem.

Zajelšnikov Dragotin bi bil ta dan tudi najrajši ostal črez poldan v šoli, to se reče, pokalico bi bil rad delal. Vedel pa je, da mora domov k obedu in zato se je premagal. Pa nič ni prav utegnil jesti, tako se mu je mudilo. Košček kruha, ki ga je dobil h krompirjevi juhi, je stisnil kar v žep, a juho je posrebal le po večjem.

Ko je prihitel do šole, je srečal tovariše, ki so že pokali. Uvidel je, da vendar ni več časa, da bi si naredil pokalico, in zato si je izmislil drugo. Začel je nagovarjati tovariše, da bi mu kateri dal svojo. Ponujal jim je ves prihranjeni kruh. — No, lačni so bili nekateri dečki, lačni, toda — pokalice so jim bile ljubše nego kruh. In tako ni Dragotin nič opravil. Komaj je preprosil tistega Gorjanovega Drejčeta, da mu je pustil trikrat streliti. Zato mu je dal pol kosa kruha, drugega pol pa je sam pojedel.

„Ej, le čajte, v petek bom jo imel pa tudi jaz!“ je dejal Dragotin. — Ves popoldan mu je rojilo po glavi, kako si bo delal pokalico. Komaj je čakal, da naznani zvonec konec pouka. Tako se mu je prigodilo — njemu na čast moramo reči, izjemno prigodilo — da ni vedel, kaj se ga je vprašalo in to celo dvakrat. Skoraj bi bil moral ostati v šoli, česar pač ni bil vaju. Le z ozirom na njegovo siceršno pridnost mu je bilo prizaneseno in tako se mu je izpolnila želja, da je bil kmalu pri delu. In delal je dolgo. Trikrat je imel že vse dodelano, a vsakokrat je imel nesrečo. Prva cev je bila nekoliko okrivljena in zato neprimerna; druga mu je počila, v tretji pa mu je obtičal bat. Ko ga je hotel siloma izdreti, se mu je zlomil.

Kdor pa je vztrajen, doseže vse. V četrtič se je Dragotinu posrečilo. In kaka je bila njegova pokalica! Take ni imel nobeden šolar. Počilo je tako, da je bilo veselje.

Kmalu je bilo porabljeno vse streljivo, kar ga je imel Dragotin po žepih in v torbi. Deček je začel stikati v omari po papirju. V srednjem predalčku ga je res našel.

Imel je neizmerno veselje, če je kaj zadel. In bil se je že precej navadil. Ko pa je hotel pokazati zvečer hlapcu svojo izurjenost, se mu ni hotelo nič posrečiti in hlapec se mu je na glas smejal. Dragotina je to razjezilo in pomeril je vanj. In glejte, zadel ga je naravnost v oko. Hlapec je zakričal, tako ga je zbolelo.

Solze so mu tekle iz očij in bil je zelo hud. Komaj ga je Dragotin preprosil, da ga ni zatožil pri stariših, ki so bili že itak siti tistega pokanja.

Drugi dan je bil v bližnjem trgu semenj. Tudi oče Zajelšnik je bil namenjen tjakaj in uslišal je sinčkovo prošnjo, da ga vzame s seboj. Ej, se je veselil Dragotin! Zgodaj je že bil pripravljen in vedno je drezal v očeta, da naj hiti.

Vola sta že stala na dvorišču, ko se je oče spomnil na živinski potni list, brez katerega ne sme gnati živine na semenj. Skoči v sobo k omari in odpre predalček, kamor je bil prejšnji dan shranil tak list. Išče in išče, pa ga ne najde. Začne povpraševati, pa se kregati. Tedaj so obšle Dragotina na dvorišču hude slutnje, kaj, če ga je vzel on sinoči ter ga spokal! Da da, spomnil se je, da je bil neki tak list med drugim papirjem — ostanki starega časnika. V svoji lahkomišelnosti pa ga ni bil natančneje pogledal.

„Oče, oče!“ je začel tiho, pa vedno glasneje, dokler ni bilo očeta iz sobe. „Oče, ... menda ... sem ... pa jaz ... vzel ... tisto!“ je zastokal. Očetu je bilo takoj vse jasno. — Čudo, da ni zdaj pokalo po Dragotinu! Pa zadela ga je še hujša kazen. Oče je velel hlapcu, da se naj hitro pripravi za na semenj, a sam je šel k županu po drugi potni list. Ko se je vrnil, je moral dati Dragotin bič iz rok in ostati namesto hlapca doma. Ves jok mu ni nič pomagal.

Žalosten je bil Dragotin in pokalice ni več vzel v roke. In glejte, ravno to mu je bilo v zadoščenje. Drugi dan so morali namreč ostati v šoli vsi tisti učenci, ki so imeli pokalice s seboj, ker so pred poukom pokali v šolski sobi. In — Dragotin ni bil med njimi!

L. Černež.



## LISTJE IN CVETJE.

### Iz zaklada naših pregovorov.

#### 18. V sredi je v zlati skledi.

To že vemo, da Slovenec vse táko, kar je lepo in dobro, rad imenuje zláto. „V sredi je v zlati skledi“ torej pomeni, da je povsod neka srednja reč najboljša, ali kakor jasnejše pové drug sličen pregovor: „Srednja pot — najboljša pot.“

Ker so pregovori povzeti iz vsakdanje skušnje — iz življenja, jih najboljše umevamo, ako jih zopet obračamo na življenje, t. j. ako se skušamo prepričati, na katere okoliščine se dajo obračati.

Naš pregovor: „V sredi je v zlati skledi“ nas hoče naučiti, da se je v življenju treba izogibati obeh skrajnosti, ki sta označeni z besedama *pre malo* in *pre več*. Seveda se obrača le na dobro stran; zakaj pri slabih in zlobnih rečeh ni nikjer v zlati skledi, ne ob kraju, ne v sredi. Oglejmo si nekatere slučaje.

Lepa reč je n. pr. delavnost in pridnost. Kdor premalo dela in se premalo trudi, se ne more imenovati priden, ni hvale vreden; a napačno bi pa tudi bilo, ko bi se vse preveč